

Fantasi, der gaar paa Strejftog ind over no man's Land; men det faar man ikke denne Forfatter til. I al Fald at dømme efter det foreliggende Værk, har man en bestemt Fornemmelse af, at det vist vilde være i Strid med hans Grundnatur som Forsker, der fremtræder personligt præget i bemærkelsesværdig Grad. Men uagtet denne Grundtone er lødig i Kraft af nøgtern Klarhed og umiddelbart vindende i sin Form, skal dog her, maa-ske ikke med Forfatterens Billigelse, udtales det Ønske, at han i sit næste Værk vil føle sig mere fristet til at forsøge Springbrættet uden derfor at sætte nogen af de Kvaliteter over Styr, der fremtræder saa klart i den foreliggende Bog, som det hermed varmt anbefales de i økonomisk Literatur interesserede at gøre sig nøjere bekendt med.

Alf Ussing.

JEAN NAUDIN: *Les Accords Commerciaux de la France depuis la Guerre.* (Librairie Recueil Sirey — Paris 1928). 309 Sider.

I ovennævnte Værk har Dr. Jean Naudin omsat sin praktiske Erfaring paa Told- og Traktatpolitikens Omraade — ved Arbejde i det franske Handelsministerium — i Teori. Dr. Naudin giver først en Beskrivelse af Frankrigs Handelspolitik efter Verdenskrigen og fremdrager derefter Linierne i denne. Den franske Regering har i Tiden fra 1919 til 1927 sluttet ikke mindre end 52 Handelsoverenskomster eller handelspolitiske Arrangementer, men da en Række af disses upplerer eller erstatter hinanden, er der ved de paagældende diplomatiske Aktstykker dog kun truffet en Ordning for Handelsforbindelsen med 20 Stater. Dr. Naudin viser paa en udmærket Maade den karakteristiske Udvikling i den franske Efterkrigspolitik, d. v. s. Overgangen fra den paa 1892-Toldloven stammende Politik, der hviler paa den autonome Dobbelttarif, suppleret i Overgangstiden efter Krigen med et Mellemtariffsystem, til en Tariftraktatpolitik, der indledes med Traktaten af 1927 med Tyskland, hvor den franske Minimaltarif etableres ad traktatmæssig Vej, altsaa som en Funktion af Traktatforhandlinger med Opgivelsen af en Handelspolitik hvilende paa Toldautonomiens Bevarelse. Det er med tungt Hjerter, at Dr. Naudin ser den franske Politik tage denne Retning, idet han ender sin Bog med at citere Méline (1892-Lovens Fader), der udtalte: „Quant à moi, je déconseille au Gouvernement de faire des traités?“ d. v. s. Tariftraktater.

Fantasi, der gaar paa Strejftog ind over no man's Land; men det faar man ikke denne Forfatter til. I al Fald at dømme efter det foreliggende Værk, har man en bestemt Fornemmelse af, at det vist vilde være i Strid med hans Grundnatur som Forsker, der fremtræder personligt præget i bemærkelsesværdig Grad. Men uagtet denne Grundtone er lødig i Kraft af nøgtern Klarhed og umiddelbart vindende i sin Form, skal dog her, maa-ske ikke med Forfatterens Billigelse, udtales det Ønske, at han i sit næste Værk vil føle sig mere fristet til at forsøge Springbrættet uden derfor at sætte nogen af de Kvaliteter over Styr, der fremtræder saa klart i den foreliggende Bog, som det hermed varmt anbefales de i økonomisk Literatur interesserede at gøre sig nøjere bekendt med.

Alf Ussing.

JEAN NAUDIN: *Les Accords Commerciaux de la France depuis la Guerre.* (Librairie Recueil Sirey — Paris 1928). 309 Sider.

I ovennævnte Værk har Dr. Jean Naudin omsat sin praktiske Erfaring paa Told- og Traktatpolitikens Omraade — ved Arbejde i det franske Handelsministerium — i Teori. Dr. Naudin giver først en Beskrivelse af Frankrigs Handelspolitik efter Verdenskrigen og fremdrager derefter Linierne i denne. Den franske Regering har i Tiden fra 1919 til 1927 sluttet ikke mindre end 52 Handelsoverenskomster eller handelspolitiske Arrangementer, men da en Række af disses upplerer eller erstatter hinanden, er der ved de paagældende diplomatiske Aktstykker dog kun truffet en Ordning for Handelsforbindelsen med 20 Stater. Dr. Naudin viser paa en udmærket Maade den karakteristiske Udvikling i den franske Efterkrigspolitik, d. v. s. Overgangen fra den paa 1892-Toldloven stammende Politik, der hviler paa den autonome Dobbelttarif, suppleret i Overgangstiden efter Krigen med et Mellemtariffsystem, til en Tariftraktatpolitik, der indledes med Traktaten af 1927 med Tyskland, hvor den franske Minimaltarif etableres ad traktatmæssig Vej, altsaa som en Funktion af Traktatforhandlinger med Opgivelsen af en Handelspolitik hvilende paa Toldautonomiens Bevarelse. Det er med tungt Hjerter, at Dr. Naudin ser den franske Politik tage denne Retning, idet han ender sin Bog med at citere Méline (1892-Lovens Fader), der udtalte: „Quant à moi, je déconseille au Gouvernement de faire des traités?“ d. v. s. Tariftraktater.

Man kan vel forstaa, at Dr. Naudin ikke med Glæde ser, at Toldsatsernes Fastsættelse glider fra den lovgivende Myndighed — i Samarbejde med Erhvervene — over til diplomatiske Forhandlinger med senere Approbation eller Ikke-Approbation af Parlamentet, men som Forholdene ligger i en Række Lande, er det lidt for idealistisk at tro paa en Nedsættelse af Toldsatserne ad autonom Vej. Ligesom man heller ikke foreløbig tør vente sig store Resultater af Folkeforbundets Bestræbelser for en Sænkning af Toldniveauet. Der er i Virkeligheden endnu kun de tosidige — eventuelt kollaterale¹⁾ — Tariftraktater at sætte sin Lid til. Selv om man hidtil i væsentlig Grad ad denne Vej kun er naaet til en Stabilisering af Beskyttelsen, er der dog her en Mulighed for i Fremtiden at forhandle sig til Rette ogsaa om Toldnedsættelser. Og ikke mindst et Land som Danmark, der med sit nuværende Toldgrundlag ikke er indstillet paa Tarifforhandlinger, maa hilse enhver Indtræden af protektionistiske Lande i de tarifforhandlende Landes Rækker med Glæde, idet det jo faktisk i vore Dage, hvor Discrimination er Undtagelsen, er de tosidige Tariftraktater, der giver — toldmæssig set — en ren Mestbegunstigelsespolitik som vor reelt Indhold.

Man kan derimod give Dr. Naudin sin fulde Tilslutning, naar han (S. 277) skriver: „Les Etats qui utilisent des tarifs de négociation, s'ils obtiennent le bénéfice d'un tarif minimum, digne de ce nom, doivent alors en équité accorder en échange non seulement l'ensemble de leurs droits réduits par des conventions antérieures, mais encore certaines réductions nouvelles. Voilà ce qui pourrait être dit à Genève“. Det er just, hvad Danmark har sagt i Genève.

J. C. Jørgensen.

N. ITO: *La clause de la Nation la plus favorisée*. (Droit International Economique). Paris. Les Editions Internationales. 4 bis, Rue des Ecoles. 1930. 425 S.

Ito, der som Medlem af Folkeforbundets økonomiske Komité og Delegeret for Japan ved en Række internationale økonomiske Konferencer har haft god Lejlighed til at beskæftige sig med praktisk Handelspolitik, har i ovennævnte Værk paa Grundlag af et omfattende Litteraturstudium og med stærk Anven-

¹⁾ Traktater mellem Grupper af Stater.